

KORE EDEBİYATI • 밤의 여행자들

Afet Gezginleri Yun Ko-eun

—
Çeviren:
Derya
Çelik
—

—
Dünya
Edebiyatı
Roman
—


100
Cumhuriyetimiz
100 Yaşında

Yun Ko-eun, 1980 Seul doğumludur. Dongguk Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık eğitimi görmüştür. Deasan Edebiyat Ödülü'nü kazanarak edebiyat dünyasına ilk adımını atmıştır. 2008 yılında Hankyorek Edebiyat Ödülü'nü kazanmıştır. Üç öykü kitabı, *Table for One*, *Aloha* ve *The Old Car and the Hitchhiker* ile *Zero G Syndrome* ve *Travelers of the Night* adında iki romanı daha bulunmaktadır.

AFET GEZGİNLERİ

Orijinal adı: 밤의 여행자들 (BAMEUI YEOHAENGJADEUL)

© 2013, Yun Ko-eun

Yazan: 윤고은 (Yun Ko-eun)

Koreceden çeviren: Derya Çelik

Yayına hazırlayan: Kemal Küçükgedik

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya

tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Kore'de ilk olarak MINUMSA Publishing Co., Ltd. tarafından basılmıştır. Bu kitabın Türkçe hakları

Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla, Minumsa Publishing Co., Ltd. c/o Barbara J Zitwer Ajansı

ve Imprima Korea Ajansı'ndan satın alınmıştır.

1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-6843-34-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Geray Gençer

Sayfa uygulama: Taylan Polat

Baskı: Mega Basım Yayın San. ve Tic. A.Ş.

Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1

Baha İş Merkezi. A Blok Kat: 2

34310 Haramidere-İstanbul

Tel. (212) 412 17 00

Sertifika no: 44452

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Afet Gezginleri

Yun Ko-eun

1

Jungle

Kuzeye doğru: Yüksek basınç, kiraz çiçekleri, vefat ilanları.
Güneye doğru: Toz bulutları, grev, çöpler.

Geçen hafta en çok konuşulan şey vefat ilanlarıydı. Cenaze töreni bittikten sonra etkisini yitirecek olan, son kullanma tarihleri göz açıp kapayıncaya dek geçecek vefat ilanları.

İlanlar Gyeongnam bölgesindeki Jinhae şehrinden geliyordu. Burası aynı zamanda kiraz çiçeği rotasıydı da. Bir öğleden sonra buradaki tüm hayatlar dev gibi tsunaminin altında kalarak bir anda yok olmuştu. Kiraz çiçeklerini görmeye giden turistler, etrafta yürüyüş yapan insanlar, güneşin altındaki binalar ve sahil yolundaki sokak lambaları denizin hışmına uğramışlardı.

Yona cuma günü öğleden sonra Jinhae'ye gitti. Tur planlayıcısı olarak çalıştığı Jungle adlı tur şirketinin Jinhae'yle ilgili bir tur paketi yoktu ama yakında olacağı besbelliydi. Şu anda yapılması gereken ilk iş Jinhae şehrine maddi destek ulaştırmak ve orada gönüllü olarak boy göstermekti. Yona, sayıları bine yaklaşan Jungle çalışanlarının kişi başı on milyon won vererek topladıkları bağış parasını ve taziye dileklerini iletip durum tespiti yaparak bütün hafta sonunu orada geçirdi. Yanardağ patlamaları, deprem, savaş, kuraklık, tayfun ve tsunami gibi felaketler Jungle'ın sisteminde 33 ana kategoriye ayrılıyordu ve bu kategoriler altın-

da 152 adet tur paketi bulunmaktaydı. Yona, Jinhae'deki tsunami felaketinin izlerini ve gönüllü faaliyetleri birleştirerek yeni bir tur paketi hazırlamayı planlıyordu.

Geri dönüş yolculuğu, Seul'den Jinhae'ye gidiş yolculuğuna göre daha uzun sürmüştü. Kiraz çiçeği rotası kuzeye doğru uzandıkça turist kalabalığı Yona'dan daha hızlı ilerliyordu. Haberlerde güney sahilindeki tsunami bülteninin ardından hava durumu ve kiraz çiçeği rotasının ilerleyişi hakkında bilgi verildikten sonra yıkılan şehrin nereye doğru hareket ettiğinden, yani okyanusa sürüklenen çöplerin tahmini rotasından da bahsedildi. O çöplerde atılmış yaşamlar vardı. Özellikle de plastikler, doğada çözünmeyen fakat kolay unutulanan şeyler. Ömrü uzun fakat hafızamızda kapladıkları süre kısa olan şeyler. Çöpler birkaç gün içinde daha da güneye ilerlemişti. Hâlâ denizde yüzüyorlar, dalgalarla birlikte batıp çıkıyorlardı.

Çöplerin tahmini rotası hakkında çeşitli görüşler vardı. Pasifik Okyanusu'nda olduğu söylenen, Kore Yarımadası'nın yedi katı büyüklüğündeki çöp adasına ulaşacak diyen de vardı, iki yıl sonra şili kıyılarına vuracak diyen de. On yıl sonraki rotası hakkında bile tahminde bulunanlar vardı. İnsanların çoğu bu çöplerin bir daha karşılarına çıkmamasını umuyordu. Günlük hayattan tehlikeli maddeleri çıkarır gibi, patatesin filizlerini koparır atar gibi, vücuda saplanmış bir kurşunu çıkarır gibi insanlar afet izlerinden kurtulup uzaklaşmak istiyorlardı. Öte yandan, öyle sökülüp atılan şeyleri özellikle arayıp bulmaya çalışan insanlar da vardı. Bu insanlar yanlarına ilk yardım çantası, jeneratör, çadır gibi malzemeler alarak afet bölęesi denebilecek yerlere giderler. Açık denizlerdeki o çöp adasını bulup inatla oralara gitmek isteyen insanlar da var. İşte Jungle bu insanlar için çalışan bir tur şirketiydi.

Bir zamanlar Yona da böyle bir seyahatin hayalini kuruyordu. İlk seyahati Nagazaki'yeydi ve onu oraya çeken şey bir gezi reh-

berinde okuduğu şu cümleydi: “Bu şehirde nükleer patlamada yanmış ya da fırtınada kafası kopmuş heykeller bulunmaktadır.” Gezi rehberinde gösterilen yer kafası kopmuş melek heykelinin bulunduğu noktaydı ama Yona’nın asıl merak ettiği uçup giden kafanın olduğu yerdı. Elbette, kayalardan yuvarlanmış taşların, temizlenmiş bir balıktan artakalan pulların, koparılan patates filizlerinin ya da kanlı mermilerin güncel durumları gibi Yona’nın merak ettiği şeyler gezi rehberlerine hiç dahil edilmezlerdi.

Jungle’da on yılı aşkın bir süredir afet bölgelerini araştırıp buralara uygun tur paketleri oluşturarak çalışmasına rağmen bu işin Yona’nın küçüklükten beri hayalini kurduğu işle pek bir ortak paydası olduğu söylenemezdi. Yona sadece her şeyi sayısalılaştırmaya alışkındı. Afetlerin sıklığı ve şiddeti, afetzede sayısı ve afetlerin sebep olduğu maddi zarar, bunların her biri rengârenk grafiklere dönüşerek Yona’nın masasında asılı duruyordu. Bunların yanında bir dünya haritası ve Kore haritası duruyordu ve haritalardaki işaretli yerlere alınan notlar o noktadaki afetleri açıklıyordu. Yona için bazı yerlerin isimleri artık afetle aynı anlama geliyordu. New Orleans’ta hortumun izlerini görebilir, Yeni Zelanda’da bir şehri yerle bir eden büyük depremin yıkıntılarına tanık olabilir, Çernobil’de nükleer kazayla oluşan hayalet köyü ve radyasyon nedeniyle oluşan kızıl ormanı, Brezilya’nın varoşlarında ekonomik felaketin gerçek yüzünü, Sri Lanka, Japonya ve Puket’te tsunaminin gücünü, Pakistan’da büyük sel felaketini tecrübe edebildiniz. Şöyle bir düşününce afet olmayan şehir yoktu aslında. Afet dediğimiz şey tıpkı depresyon gibi, her yerde uykuya yatmış bekliyordu. Tetikleyici sebepler kritik noktayı geçerse bu depresyon irinleşip patlayabileceği gibi, ömür boyu gizli kalabilirdi de.

Tüm dünyada her yıl 5 ve üzeri büyüklükte yaklaşık dokuz yüz deprem olduğu, her yıl büyüklü küçüklü yaklaşık üç yüz tane yanardağ patlaması yaşandığı bilgisi Yona için trafik lambasının

yeşilden kırmızıya sonra da tersine dönmesi kadar sıradan bir şeydi. Geçen yıl dünya çapında doğal afetler nedeniyle ölenlerin sayısı iki yüz bine yakındı. Son on yılda yıllık ortalama ölüm sayısının yüz bin civarlarında olduğunu göz önünde bulundurunca afetlerin sıklığının ve şiddetinin giderek artmakta olduğu ortadaydı. Bilimin gelişmesiyle önlenebilen afetlerin sayısı artmıştı artmasına ama aynı zamanda yeni yeni afet türleri de ortaya çıkmaya devam ediyordu. Öyle ya da böyle, bunların hepsi işti. Bunca afet Yona'nın gözünde iş olduğu için bazen çok daha önemsiz olaylar kafasında büyük afetlerle aynı oranda yer tutabiliyordu. Şöyle bir düşününce garip bir eşitlikti ama gerçek buydu.

"Müşteri hizmetlerinden sizi istiyorlar" dedi aynı dairede çalışan aslarından biri Yona'ya telefonu uzatarak. Şimdi telesekreter gibi birkaç cümleyi tekrarlama sırasıydı: "Efendim, iptal ederseniz işlem ücreti çıkar" ya da "Sözleşmede yazılı efendim" gibi cümleler. Aslını söylemek gerekirse bu telefonlara bakmak Yona'nın işi değildi. Buna rağmen sanki görünmez bir el masasının yeri değiştirmiş gibi, Yona bilmem kaçınıcı kez kendisine aktarılan müşteri telefonlarını cevaplıyordu.

"Para iadesi yapamıyoruz, efendim."

Bu lafı duyan müşterilerin tepkisi genelde aynı olurdu.

"Daha üç ay var, iptal cezası nasıl yüzde yüz olur? Çocuğum hasta diyorum, paranın bir kısmını bari iade edemiyor musunuz yani? Aklım almıyor, iptal edemezsiniz de ne demek ya?"

"İptal edebilirsiniz fakat ödediğiniz paranın iadesi mümkün değil."

"İptal edebilirim ama para iadesi mümkün değil mi? Böyle şey mi olur? O zaman keşke en başından rezervasyon ücretinin hepsini ödemeseymişim. O zaman bana tüketici hakları bürosuna şikâyet etmekten başka yol bırakmıyorsunuz."

"İsterseniz telefonu tüketici hakları bürosuna bağlayayım. Yine de onlarla konuşmanın bir faydası olmayacaktır. Bu turun

iptal edilme zamanına bakılmaksızın ödeme iadesinin mümkün olmadığı en başından beri sözleşmede belirtilmişti ve siz de o şartı bilerek bu sözleşmeyi imzaladınız. Rezervasyon sırasında rezervasyon ücretinin tamamını ödemenizin karşılığında toplam ücret üzerinden büyük indirim aldınız. Bunu düşününce peşin ödemek de kötü bir seçim değildi. Eğer bu tura katılırsanız en iyi zamanda en iyi fiyata rezervasyon yaptırmış oluyorsunuz. Aynı turu şu anda alanlar rezervasyon sırasında ödemenin tamamını yapsalar bile sizden en az yüzde otuz beş daha fazla ödüyorlar.”

“Bana bakın.”

Müşterinin sesi sonunda sakinleşmişti.

“Çocuğum hasta diyorum size. Hastanede yatıyor. Bu durumda insaniyet namına bari iptal ediverseniz olmaz mı?

“İsterseniz iptal etmek mümkün.”

“Ama para iadesi olmaz, öyle mi?”

“Evet, dediğiniz gibi.”

“Senin adın ne?”

“Efendim?”

“Adın ne diyorum sana. Daha fazla katlanamayacağım senin bu zırvalamalarına. Adını söyle.”

“Ko Yona.”

Telefon kapandı. Karşı tarafın sinirlendiği ortadaydı ama Yona da sinirlenmişti. Bazı müşteriler konuştukları kişinin mevki ne kadar yüksekse o kadar kibar olabiliyorlardı. Bu yüzden müşteri hizmetlerine gelen telefonların arada sırada tur planlayıcılarına aktarıldığı olurdu. Yona sinirliydi çünkü daha önemli başka işlerle meşgulken böyle telefonlarla kaybedecek vakti yoktu ve şirketin de aslında böyle durumlara izin vermemesi gerekiyordu. Yona tur şirketinin ağzı değil, beyniydi.

Yaptığı işlerin azar azar değişiyor olması belki de bir çeşit sarı karttı. Şirkete ilk başladığından beri sarı kart olayının varlığından haberdardı. Sarı kartın anlamı uyarıdan çok alçalışın başladığı-

nı haber veren bir alarma daha yakındı. Bir kez sarı kart alınca dünyanın yıkılması gibi büyük bir olay olmadıkça başlayan bu alçalışı durdurmak imkânsızdı. Yona sarı kartın posta, elektronik posta veya kurye yoluyla geleceğini düşünmüştü ama aslında sarı kart öyle gelen bir şey değildi. Son derece belirsiz ve kurnazca ama alıcının iş hayatında gerçek bir kriz hissedeceği şekilde ortaya çıkıyordu.

Sarı kart alan kişinin önünde iki yol vardı: değişen çalışma koşullarında var gücüyle çalışmak ya da rahatsızlığını dile dökmek. Bir anda düştüğü yeni pozisyonunda beş yıl boyunca inatla sabrettikten sonra eski pozisyonuna geri dönen biri olmuştu. O zamanlar altında çalışan personel şimdi onun üstü olmuştu. Eski pozisyonuna dönmüştü ama bu da pek uzun sürmemişti. Hastalanmıştı. Belki de sarı kartın sebep olduğu şok ve geçirdiği o çalkantılı beş yıl sebep olmuştu beyninde tümör oluşmasına. Yona bu kişinin kim olduğunu bilmiyordu. “Yan şubenin müdürü” diye ortalıkta dolaşan bir hikâyeydi.

Yona son zamanlarda işe her gidişinde kendini şirkete tesadüfen girmiş bir karahindiba tohumu gibi hissediyordu. Oturduğu yer kesinlikle kendi yeriydi ama sanki sadece o günlüğüne emaneten oturuyormuş gibi garip hissediyordu. İşe yeni başlayan çalışanların dilenci gibi koridorda dolandığını gördükçe kendi yerine göz dikmişler gibi huzursuzlanıyordu. Çünkü tuvalette birkaç yakın arkadaşı bir şeylerden şikâyet ederken söylemişti Yona o sözleri. Diğerlerinin abartmadan içlerini döktükleri o konuşma Yona’nın söyledikleriyle ciddileşivermişti. Çöp kutusuna peçete atarcasına basit şeyler söyleyip birbirini dinleyen bu insanlar bir anda ciddiyete bürünüp Yona’ya sormuşlardı: “Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

Yona hemen toparlanıp konuyu kapatmıştı. Fakat aslında birkaç gün önce onu rahatsız eden bir şeyler olmuştu. Toplantı saatinde gittiğinde toplantı salonunda hiç kimse yoktu. Koridordan

geçen astlarından biri gözlerini şaşkınlıkla açarak Yona'ya yaklaştı.

“Toplantı yok muydu?”

Boş salondan çıkan Yona'nın sorusuna astı göz kırparak “Bugün faul ya” diye cevap vermişti. Yona “Faul mü?” diye sorunca astı “Öyleymiş” diye karşılık vermişti. “Faul” mü? Bu yeni bir kelime miydi acaba, yoksa bir şeyin kısaltması ya da bir jargon muydu? Bir düşününce önceki gün yan şubeye uğradığında da “Faul yüzünden böyle” dediklerini hatırladı. Şaşkın şaşkın “Anlıyorum” deyiverince “Faul de ne?” diye sorma fırsatını kaçırmıştı. Bu kelimenin anlamından çok hangi durumlarda kullanıldığını bulursam anlamını da öğrenirim diye düşünmüştü ama bir türlü öğrenememişti ne olduğunu. Elbette birilerine sorabilirdi ama bunu bilmediğini ele vermekten çekiniyordu. Onu düşündüren şey diğerlerinin bu kelimeyi anlamını bilerek mi sık sık kullandıklarıydı.

Astı alelacele uzaklaşıp gitti, Yona da boş toplantı salonuna bakakaldıktan sonra asansöre bindi. Genelde toplantı bitince insanlar ya tuvalete ya da sigara içme alanına giderek ihtiyaç giderirlerdi ama o gün Yona toplantıya girmediği halde çok yorulmuştu. Bay Kim de aynı anda asansöre bindi ve asansörün kapısı kapanır kapanmaz Yona'yla konuşmaya başladı.

“Johnson'ın sana selamı var.”

“Kimin?”

“Johnson diyorum, benim Johnson.” Bay Kim'in parmağı kendi kasıklarını gösteriyordu. Yirmi birinci kattan üçüncü kata inmekte olan asansörün içindeydiler ve asansörde sadece ikisi vardı. Kim'in eli Yona'ya şaşırma fırsatı bile vermeden kalçasını avuçlamıştı. Yona'nın kalçasını. Kazara değil kasten, kasten yaptığını saklama ihtiyacı bile duymaz bir tavırla hem de.

“Sen daha genç değil misin? Neden böyle laftan anlamıyorsun?”

Yona olabildiğince doğal bir hareketle dönerek Kim'in elinden kaçtı. Kim bu sefer de elini Yona'nın bluzunun içine soktu. Yona'nın göğsü küt küt çarpıyordu. Kim'in öteki yüzünü gördüğü için değildi bu. Şirkette üstünün tacizine uğradığı için değildi. Yona'nın bildiği kadarıyla, Kim taciz edeceklerini sadece işi bitmişlerden seçerdi. Ya sarı kart almış ya da yakında alacak olanlardan. Kim bilir, belki de Kim'in tacizi başlı başına sarı kartın kendisiydi.

Yona iyice geri çekilip bu durumdan kurtulmak istiyordu ama arkasındaki güvenlik kamerasından korkuyordu. En azından arkadan bakınca hiçbir şey olmamış gibi görünecek şekilde durmak istiyordu. Bu başına geleni başkalarının öğrenmesini istemiyordu. Güvenlik kamerası yedi yirmi dört durmadan çalışıyordu ve asansörün kapısı her an açılıp içeride olanları herkese gösterebilirdi. Bunu bile bile Kim'in bu kadar rahat davranması yakalansa da sorun olmayacağı anlamına geliyordu. Aynı zamanda Yona'yı apaçık aşağıladığı anlamına da geliyordu. O anda asansör aniden açıldı ve iki üç kişi bindi. Kim'in eli çoktan Yona'nın göğsünü bırakıp kendi cebine girmişti. Kim belli belirsiz, kısık bir sesle "O yüzden sen de konuşmalarına biraz dikkat et. Günümüzde herkesin bildiği sözleri bilmemek, 'Ben geri de kalsam da sorun değil' demekten farksız" dedi. Kim asansörden indikten sonra insanlar göz ucuyla Yona'yı süzdüler. Kim o günden sonra iki kez daha soğuk ellerini Yona'nın eteğinin içine soktu. Önemli olan elin soğuk ya da sıcak olması değil, elin kendisiydi elbette ama Yona o soğukluktan da tüyleri ürpercek derecede nefret ediyordu. Kim her personel değişikliği sırasında Yona'yı kollayan on yıllık amiriydi. İşini bilen bir liderdi. Daha doğrusu işini bilen bir lider değil işini bilen bir asttı ve bu sayede işini bilen bir lider gibi görünmeye devam edebiliyordu. Kim performans değerlendirme puanlarının yüzde ellisini elinde tutuyordu ve neyi

sevip neyi sevmediği konusunda çok net biriydi. Hoşuna gitmeyen birini haddinden fazla sarsardı. Böyle giderse Kim daha da azıtabilirdi. Yona en çok da Kim'in yeni hedefi olduğunu diğer çalışanların öğrenmesinden korkuyordu. Kim çaktırmadan taciz etse ve bunun gizli kalacağını bir garantisi olsa bu tacizlere dayanmaya bile meyilliydi. Yona böyle düşününce hızla kafasını iki yana salladı. Şu anda onu en rahatsız eden şey tam üç kez Kim'in o davranışlarına katlanıp geçirtmiş olmasıydı. Sanki ona yardım bile ediyormuş gibi hissetti kendini. Fakat ancak başına böyle bir şey gelen insanlar yaşadığı bu ikilemi anlayabileceklerdir diye düşündü.

Çok sıcak bir bahardı. Yona o baharı düşününce aklına ilk gelen şey ne çiçekler ne yapraklar, sadece terdi. Tsunaminin olduğu o bahar terleye terleye koşturup durmuştu. Mevsim yaza dönünce Kim, Yona'yı yanına çağırdı.

"Bu yaptığın faul. Sen bu turun planlamasından çekil, eski tur paketlerinin denetimiyle falan ilgilen."

O gün öğleden sonra Yona'nın yaptığı işler ancak çaylakların yapacağı türden işlerdi.

"Yarın akşam yemeğe mi gitsek? Herkes yoğun ama tam da böyle zamanlarda rahatlayacak bir şeyler yapmak gerekir ya. Hem bu sefer ızgarada domuz eti değil de başka bir şey yiyelim. Yona Hanım, herkes ne yemek istiyormuş, fikirlerini sor bakalım."

Belge sever Kim yüzünden Yona'nın ekibinde diğer ekiplere göre en hızlı tükenen şey hep A4 kâğıtları olurdu. Bu durum en sonunda kullanılmış kâğıtların arka yüzlerini de kullanmaya kadar varmıştı. Yona şirket yemeğine menü belirlemek için herkeşe ne istediklerini sorup aldığı cevapları belgeye dökerek Kim'e götürdü. Fakat bu belge ve içinde yazarlar yemeğe gidecekleri günün sabahında Kim'in "Bari ızgarada domuz eti yiyelim" sözü karşısında geçersiz kaldı. Yona'nın sonraki birkaç günü böyle geçti. Ya fotokopi makinesinin önünde ya da telefonda oluyordu.

İşte günler böyle geçerken Yona sıkıntıdan “Ne zaman öleceksin hesapla” gibi sitelere de girdi. Kişisel bilgilerini girip ölüm tarihini hesapla butonuna basınca Yona’nın tek tepkisi “Aaa, bu siteye daha önce de girmiştim” oldu.

Hızla eksilen sayıların görüldüğü ekran tanıdık gelmişti. Belki birkaç yıl önce bir gün de şu an yaptığı gibi kişisel bilgilerini girmiş, o zaman da şu anki gibi ekrandaki elektronik saat durup dinlenmeden kalan saatleri saymıştı. Bir saniye, hatta ondan daha küçük birimlere bölünerek azar azar eksilen yaşamı apaçık tükeniyordu. Bu siteye girdiğini tamamen unutarak geçirdiği o birkaç yıl boyunca da yaşamın saati bir kez bile durmamıştı. Yona daha önce de yaşamış olduğu merak duygusuyla siteye tekrar girip sayıların hızla azalışı karşısında bir kez daha şaşkınlığa uğrarken de kalan zamanı azalmaya devam ediyordu.

Yona ekrandaki hemencecik tükeniverecekmiş gibi görünen sayıların karşısında oturdu ve düşüncelere daldı. Kaderin yönünün değişmesi sadece bir anlık bir şeydir. Yılbaşı partisinde yangın çıkınca en çok cesedin bulunduğu yer genelde vestiyer bölümü demezler mi? Bir keresinde, alışkanlıktan mıdır bilinmez ama çoğu insan ölümle yaşam arasındaki o yol ayrımında vestiyer bölümüne dolmuş, sonunda çoğu izdihamda ezilerek can vermişti. Yangın çıkınca, yer sallanınca, alarmlar çalınca o an her ne yapıyorsa yapılsın bırakıp koşarak çıkmak gerekir. Ceketimi bulayım, çantamı alayım, bilgisayardaki dosyayı kaydedeyim, telefonun arama tuşuna basayım gibi küçük hareketler yaşamla ölüm arasındaki yol ayrımı olur.

Yona’nın şu an yaşadığı şey de bir felaketse hangi davranışlarının onu bu duruma soktuğuna dönüp bakmakta fayda vardı. Belki de küçük ama göz ardı edilemeyecek şeyler yüzünden Yona sarı kart almıştı. Kim’in tacizine uğramadan öncesini pek hatırlayamıyordu. Öyle ya da böyle şu an hissettiği huzursuzlu-

ğun sebebi kesinlikle Kim'den kaynaklanıyordu. Yona işten çıktıktan sonra Sorun Çözüm Birimi'ne elektronik posta gönderdi. Hemen cevap geldi. Çözüm Birimi'nden Bayan Çö, Yona'yı yemeğe davet ediyordu.

Bayan Çö, Jungle'da nadir görülen orta yaşlı kadınlardan-
dı. Bu yüzden sanki şirket çalışanlarından biri değilmiş gibi bir his vermişti ve Yona kendini rahat hissetmişti. Bayan Çö'nün Yona'ya ne yemek istediğini sorduğunda gerçekten de sadece menü seçmeye odaklanabilecek kadar rahat bir havası vardı. Yona, Pyeongyang usulü soğuk erişte ve yahni söyledi. Bayan Çö, Yona'nın da fikrini sorduktan sonra bir şişe de *soju* söyledi. Yona zorla ağzını açtı.

"Elektronik postada da yazdığım gibi" dedi Yona, "üçüncü planlama ekibinin lideri Kim Co-kvang."

"Ah, şu Kim Co... sik kafa."

Yona, Bayan Çö'nün verdiği bu tepkiye şaşırılmıştı ama bu sayede konuşma daha kolay ilerledi. Bayan Çö, Yona'ya nasıl hissettiğini anlayabiliyorum dedi ve devam etti.

"Kim'in sebep olduğu bu tarz sorunlar bir iki değil" dedi Bayan Çö, "benim de çok derdim var onunla."

"Bir sürü düşmanı vardır o zaman."

"Düşmanı çok olmasına çok ama neredeyse düşman demeye şahit isteyecek derecede aralarında bir savaş yok. Olsa olsa fille karıncanın savaşı denebilir buna."

"Peki şunu duydunuz mu? Kim Bey'in uğraştığı kişiler zaten şirketin çoktan gözden çıkardığı kişiler diyorlar."

Yona'nın asıl merak ettiği buydu.

"Bilmem" dedi Bayan Çö, "ben sadece yardım almak için bana danışan insanların durumunu biliyorum, bu görüşmeler sonucunda şirketten ayrılanlar olduğu için öyle bir dedikodu çıkmış olmasın? Sonuçta ekip lideri Kim ile savaşıp da şirkette kalabilen kaç kişi vardır ki?"

İki saat sonra iki şişe daha *soju* bitince Bayan Çö şöyle dedi: “Yona, seni gerçekten kardeşim gibi gördüğümünden söylüyorum bak, unut gitsin olanları.”

Yona elindeki kadehi tepesine dikti. Bayan Çö’nün ne demek istediğini anlamıştı. Bayan Çö konuşmaya devam etti.

“Bu tarz olaylar çok yaygın. Şikâyet edip sorun çıkarabilirsin ama uzun vadeli düşününce sonunda senin canın yanar. Üstelik karşındaki tam bir malın gözü, her seferinde kolayca sıyrılıp kurtuluyor. Dayanamıyorsan çık git desem yeridir yani.”

Yona’nın karşısındakini dinlerken duyduğunu onaylar gibi kafasını sallama huyu vardı ve bu huyu herkesin hoşuna giderdi. Şimdi de öyle olmuştu. Bayan Çö, Yona’nın bu tepkisini onaylama sanarak iyi düşündün diyerek Yona’nın sırtını sıvazladı. Bir şişe daha *soju*’yu bitirdikten sonra Yona gerçekten de Bayan Çö’nün sözlerini onaylar hale geldi.

Sorun çözüm birimi ile yapılan görüşmeler gizli tutulur demişlerdi ama bu kural aynı sorunu paylaşan kişiler arasında işlemiyordu anlaşılın. Birkaç gün sonra Yona’ya Messenger’dan ulaşan bir grup insan söylediklerine göre Yona’nın “dayanışma içinde olması gereken” kişilerdi. Dört kişiden oluşan bu grup (aralarında bir de erkek vardı) şirketin dışında Yona’yı beklediklerini söylemişlerdi. Yona şirketten hayli uzak bir restoranda onlarla buluştu. Onunla neden görüşmek istediklerini az çok tahmin edebiliyordu.

“Bu fırsatla Kim’in ayağını kaydırmalıyız” dedi bu dört kişiden biri. “İki yıl önce de böyle bir denememiz olmuştu ama o zaman yeterince hazırlanmadan harekete geçtiğimiz için zararlı çıkan biz olmuştuk. Bunca zamandır kusursuz hazırlandık. Sizin de bizimle aynı sorunu yaşadığınızı duyunca üzüldük elbette ama bir taraftan da desteğinizle daha güçlü olacağımız için rahatladık.”

Kısacası Kim'i şikâyet edelim diyorlardı ama gelenlerin hepsi paçoz görünüyordu. Yona onları dinlerken Kim'in taciz ettiği kişilerle ilgili dedikodunun belki de boş laf olmadığını bile düşündü. Yona içlerinde en yüksek rütbeli olandı. Bu insanlar Yona'nın tur planlayıcısı olduğunu bildikleri için hayli rahatlamış görünüyorlardı ama Yona için bu grup en az Kim kadar rahatsız ediciydi. Onlarla görüştüktan sonra bu tacizlerin kendi başına "sadece" üç kez geldiğini bile düşündü. Aralarında daha açık taciz ve tartaklamaya maruz kalanlar da vardı. Bu gruba karışmak için Yona henüz "iyi durumda" sayılırdı. Masadaki-lerden en çaresiz görüneni olan erkek Yona'ya bakarak konuşmaya başladı.

"Haftaya pazartesi günü şirketin lobisinde gösteri yapacağız. Biz mağduruz, hiçbir suçumuz yok, saklayacak bir şeyimiz olmadığı için dimdik durabiliriz. Asıl utanması gereken o şerefsiz Kim, değil mi? Siz de bize katılın, lütfen."

"Yanlıı duymuşsunuz" dedi Yona, "aramızda hoş olmayan bir şey geçti fakat bu cinsel taciz sayılacak bir şey değildi. Ben de biraz yanlış anlamışım durumu."

Yona'nın söyledikleri karşısında hepsi şaşırmuş görünüyordu. Çaresiz görünen erkek tekrar söz aldı.

"Biz hepsini gördük."

Bu sefer şaşırın Yona olmuştu.

"Şirkette kaç tane güvenlik kamerası var. Belki siz farkında değilsiniz ve herkes her şeyi biliyordur. Rahatsız olmanızı anlıyorum ama böyle bir şeyi gizlersek bizler için durum daha da zorlaşır."

Adamın "bizler" demesi Yona'yı daha da rahatsız etmişti. Yona randevum var bahanesiyle oradan kaçıp kurtulmaya çalıştı.

"Çekinmenizi anlıyoruz ama böyle hissettikçe güçlerimizi daha çok birleştirmemiz lazım. Sizi tekrar arayacağız. Düşünmek için zamana ihtiyacınız olacaktır."

Yona alelacele tamam deyip yerinden kalktı. Kapıyı itip koridora çıktı ama ayakkabıları ortalarda görünmüyordu. Yona'nın ayakkabısı yüzünden ortalık biraz karıştı. Bir koridorun iki yanına sıralanmış, ayakkabıları kapıda çıkararak girilen özel odalı bir restoranalardı ve anlaşılan diğer odalardan çıkan müşterilerden biri Yona'nın ayakkabısını giyip gitmişti.

“İşte bu yüzden ayakkabılarınızı ayakkabılığa koyun diyoruz. Son zamanlarda böyle şeyler çok yaşanıyor. Of, ayakkabısız n'apacaksınız şimdi?”

Restoran sahibi gereğinden fazla yaygara koparıp ayakkabıyı arayayım derken Yona'nın kapattığı oda kapısını da açtı. İçerideki mağdurlardan biri Yona'ya randevunuz varsa hemen koşup yakın bir yerden size bir çift ayakkabı alıp geleyim dedi. Yona bu teklifi inatla reddederek restorandan ayaklarına kaba bir terlik geçirip oradan uzaklaştı.

Kaybettiği ayakkabıları bir buçuk çift olan ayakkabılardan. Yani bir çift alınca yanında ayakkabının bir tane daha sağ tekini vermişlerdi. Restoranda ayakkabısını çaldırmasaydı bu sağ tek evde böyle tek başına kalmayacaktı. Kalan bu sağ tek o grubu ve Kim'i hatırlattığı için Yona'yı huzursuz ediyordu.

Sonrasında birkaç kez daha elektronik posta ve telefonla ulaşmaya çalıştılar ama Yona sessizliğini korudu. Tacize uğradığını kabul etmek istemiyordu. Başı dik bir mağdur olarak lobide dikilip Kim'e savaş açmak da istemiyordu. Daha doğrusu tacize uğrayan gruptan biri, yani şirketin gözden çıkardıkları ya da kaybedenlerden, süprüntülerden biri olarak tanımlanmak istemiyordu. Yona'dan destek göremeyen grup durumu kabullenip geri çekildi. Bir süre sonra Yona işe giderken lobide ellerinde pankartlarla dikilen bu grupla karşılaştı. Onlar yüzlerini kapatmamışlardı ama Yona kendisi de farkında olmadan yüzünü gizledi. Birkaç gün sonra pankart açanların hepsi disiplin cezası aldı. O gün Yona kalan ayakkabı tekini de çöpe attı.

İnsan neden başkalarının yaşadığı felaketi yakından görmek ister?

Yona, afet bölgelerine turlar düzenleyen bir turizm şirketi olan Jungle'da on yıldır koordinatörlük yapmaktadır. Bir yönetici onu taciz edene kadar çok sıradan bir iş hayatı vardır.

Şirketin işleyişinde yaşanabilecek herhangi bir aksamayı ertelemek için Jungle Yona'ya bir teklifte bulunur: çöl adası Mui'ye tüm masrafları karşılanmış bir gezi. Yona diğer afet gezginlerinin arasına karışıp Jungle'ın bu bölgeye tur düzenlemeye devam edip etmeyeceğine karar verecektir.

Yona adaya gidince orada yaşanmış felaketlerin kimseyi etkilemediğine şahit olur. Tur şirketlerinin adayı terk etmesi kaçınılmazdır. Ancak kısa bir süre sonra da Mui adasının sahibi şirketin bambaşka planları olduğunu öğrenir. Mona on yılını vermesine rağmen onu bir kenara iten şirketi ve yeni bir başlangıç arasında seçim yapmak zorunda kalır. Fakat zaman daraldıkça Mui'de yaşayan insanlarla birlikte kendi hayatının da tehlikede olduğunu fark eder.

